

Aids

Als er één onderwerp is waarover de media zich geen kans ongelegen laten ongerustheid te zaaien of te bezweren, is het wel over de cultuurverdelger van de komende decennia: AIDS. Het praatprogramma, de actualiteitenrubriek, het damesblad, de ochtendkrant, het opinietijdschrift: als lijkenpikkers zijn ze erbij om de op hun laatste benen voortschrijdende AIDS-lijdens nog een optimistische boodschap te ontfutselen. Ja, zelfs de Schijndelse streekbode wist vorige week nog een plaatselijke voorlichtingsbijeenkomst in het dorps huis te melden.

Gelegenheid genoeg dus om mij zorgen te maken over mijn sterftekans. Nu ben ik een geboren optimist, dus ik laat me niet zo maar door Sonja, Aad of Koos uit het lood slaan. Echt ongerust word ik pas wanneer m'n eigen lijfblad in alle toonaarden over de verschikkelijke ziekte blijft zwijgen en, nu het er werkelijk op aankomt, in stilte gehuld blijft. f 49,- per jaar en nog niet één regel! Geen splijtende column over het falend overheidsbeleid, geen beschouwend redactioneel, geen alarmerend interview met een potentiële risicodrager, geen wetenschappelijk onderzoekverslag over de mogelijke besmetting via het eten van diepvriesspinazie. Niets van dit alles. Kent het Tijdschrift dan geen homo's onder haar lezers? Geen seropositieve bloeddonors? Geen heroïnehoerenlopers? Het zou me niets verbazen, maar toch?

Volgens mij valt er iets te verbergen. Als lezer worden we koest gehouden met – voor de overleving volstrekt overbodige – onderwerpjes als "moederende" vaders, ruimere openstellingstijden voor de gruttende middenstand en geautomatiseerde voorraadbeheersing voor de diepvries. Ondertussen wordt ik gekweld door een knagende onwetendheid: Kan ik nog wel veilig tussen mijn – wekelijks op 40 °C gewassen – lakens slapen? Kan ik nog wel genieten van een door mijn slager eigenhandig uitgebeend karbonaadje? Verspreid ik bij het stofzuigen geen besmettelijke, opwarrelende stofdeeltjes? Moet ik geen beschermende kleding dragen bij het hakken van mijn soepgroente? Mag ik het nog wel doen met m'n eigen vrouw? En met m'n buurvrouw?

Net nu ik bijna van het roken af was, m'n buikje aardig heb leren camoufleren, af en toe door mijn vrouw met de fiets erop uit wordt gestuurd voor een bio-dynamisch kropje sla en met mijn zoontje op mijn rug elke avond de trap oploopt, kortom: mezelf een heel ander mens ben gaan voelen, breekt de pleuris uit.

Daarom een open oproep aan de redactie: neem in het volgende nummer alsjeblijft een artikel over AIDS op. Het mag gruwelijk zijn, het mag het lijdensproces in alle toonaarden uiteenzetten, het mag tot grote voorzichtigheid aansporen. Maar laat mij in hemelsnaam weer rustig kunnen slapen.

Y/h J. Huisman